

terne, have til Benefice for deres Bølgere faaet optaget disse Poster, som ikke føre til andet for Bøndernes Vedkommende, end at Folketingsmændene kunne komme hjem til dem med en Præsent af et Bund Tobak. Men det er ikke Maaden at løse den Slags Spørgsmaal paa, og det er derfor jeg siger, at sligt skal Landstinget ikke indlade sig paa, og sligt skal Landstinget ikke lade sig paa-vinge gennem en Finansloov, uden Hensyn til om det gælder smaa eller store Summer. Jeg skal derfor vedblivende anbefale det høje Ting at stemme mod Fleraltets og for Mindretallets Indstilling.

Det. Hansen: Jeg maa tilstaa, at jeg føler mig ganske stolt ikke alene ved at have faaet den ærede Ordfører til at lytte til og følge de Grundsætninger, jeg har udtalt, men nu ogsaa ved, at det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) citerede nogle Ord af mig og sagde, at det var noget af det bedste, han havde hørt i lang Tid, han sluttede sig fuldstændig dertil. Altsaa de to ærede Jurister her i dette Ting, hvis Ord betyde saa meget, ere enige i de Grundsætninger, jeg der har udtalt, og som ere blevne hævdede fra Venstres Side i alle disse Konfliktjaar. Og samtidig skildrede det ærede 6te Medlem for 2den Kreds, som De nu alle hørte, Tilstanden saaledes, at nu vare vi komne derhen, at nu var det Folketinget, som var eneraadende, og nu skulde Landstinget gaa under Naget. Nu have vi levet i alle disse Aar og set Ministerierne det ene Aar efter det andet med dette høje Tings fulde Willigelse tage Millioner og atter Millioner, som Folketinget har nægtet, og bruge disse Penge til at opføre Fæstninger og andre Institutioner, og det have vi fundet os ganske roligt i. Og fordi vi nu komme her i al Beskedenhed — efter at Sagen har været drøftet i et Fællesudvalg, og Fællesudvalget har gjort visse Indstillinger til Folketinget og til Landstinget, og det endvidere er lykkedes Folketinget at opnaa en Overenskomst med den høje Regering — og spørge det høje Landsting: Vilde I være med? Saa siger man, at vi forlange, at Landstinget skal gaa under Naget. Og naar man saa spørger de Herrer, hvad det er for Principper, som gøre, at de ikke kunne gaa med paa disse smaa Spørgsmaal, have de Herrer i Virkeligheden intet Svar at give. Heller ikke i de Udtalelser, vi nu hørte af den ærede Ordfører, var der Spor af Paavising af, at der i disse Bevillinger, som ere Differenspunkterne mellem Indstillingerne, skulde være noget som helst Princip. Nej, de

Herrer misforstaa ganske den Teori, som de sluttede sig saa smukt til: Nej-Teorien, men som de selvfølgelig aldrig vilde praktisere, naar det kom til Stykket, og ikke have været med til at praktisere i de sidste 15 Aar. Tingene have sagt deres Mening ved de respektive 3dje Behandlinger, og saa griber man til den Institution, som hedder Fællesudvalget, hvor der forhandles eller skulde forhandles mellem Tingene og ogsaa med den ærede Regering. Nu kan man da ikke fra vor Side gøre for, at de ærede Herrer som for dette Tings Vedkommende repræsentere Fleraltet i Fællesudvalget, trække sig tilbage som vrede Achilles'er og ikke vilde være med til Forhandlingen. Vi have altid troet, at naar der blev nedsat Fællesudvalg af Landsting og Folketing, var det, fordi Medlemmerne skulde se at blive enige og forhandle med hinanden, men i Stedet for have de delegerede fra Landstinget, af disse ulykkelige taktiske Bevæggrunde, som den ærede Ordfører talte om, holdt sig tilbage og sagt: Vi lege ikke med, det staar ikke mellem Tingene, det staar mellem Regeringen og Folketinget, de maa se at blive enige. Saa lykkes det med meget Besvær ved Eftergivenhed fra begge Sider at blive enige og selvfølgelig — som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds siger — gaa de saa hen og blive enige uden at spørge os, om de have Lov til at blive enige. Man siger til to Parter: Se, at blive enige, saa blive de enige, og saa siger man: Men Gud bevares, de skulde først have spurgt os, om de havde Lov til at blive enige. Nu komme de altsaa med denne Enighed til Fællesudvalget og til Landstinget, og saa siger den høje Regering: Vi have opnaaet store Indrømmelser af Folketinget, vi have opnaaet 75,000 Kr. til Militærbevillinger, som de ærede Herrer vide, at det har holdt Folketinget meget haardt at gaa med til, vi have reddet Krigsministerens Kanoner, han har faaet det, som er nødvendigt for at holde Værkstederne i Gang. Det have vi opnaaet ved at bringe et lille Offer — ikke af de 300,000 Kr. til Agrarerne, det er jo ikke Penge, som Regeringen har givet til Folketinget, tværtimod, det er Penge, som Landstinget og Folketinget have bevilget Regeringen, den Ting er klar nok — nej, Folketinget staar paa, at det vil have disse 2,000 Kr. til Fredskongressen i Bern og saa nogle Rentenedættelser. Nu kommer altsaa Fleraltet i Fællesudvalget — ikke Folketinget og ikke Regeringen — og spørger Landstinget: Vilde I være med? Naturligvis have saa — deri har det ærede 6te Medlem for 2den Kreds fuldstændig Ret — de Her-